

ДИГНИ ОДЪРА СИ!

БЕСЕДА ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1938

ДИГНИ ОДЪРА СИ!

„Стани, дигни одъра си и
ходи!“ *)

Всѣко нѣщо, което едновременно иде отвънъ и отвътре, е добро, защото е отъ Бога.

Въ живота на хората има нѣщо положително, което се изразява чрезъ думитѣ, казани отъ Христа: „Дигни одъра си!“ Дали човѣкъ спи на леглото си, или боленъ лежи, щомъ стане, или щомъ оздравѣе, той непременно трѣбва да дигне одъра си, да не оставя други да лежатъ на него. Щомъ станешъ отъ сънъ, изнеси одъра си, да се провѣтри. Щомъ оздравѣешъ, изнеси одъра си вънъ, да се пречисти. Оставишъ ли други хора да лежатъ на одъра ти, безъ да си го изчистилъ, тѣ непременно ще се заразятъ.

Мнозина четатъ Евангелието и цитиратъ стиха „Дигни одъра си“, но не се спиратъ върху въпроса, какъ и защо да го дигнатъ. Всички казватъ, че този стихъ се отнася до нѣкой човѣкъ, който боледувалъ цѣли 38 години. Като нѣмало, кой да го пусне въ кжпалнята, Христосъ отишълъ при него и му казалъ: „Дигни одъра си и ходи!“ Кой човѣкъ днесъ не е боленъ? Кой човѣкъ днесъ

*) Иоана 5:8.

не седи предъ кжпалнята и не чака реда си да влѣзе тамъ, да се окжпе и да оздравѣе? Съвременниятъ свѣтъ е една голѣма болница, въ която всички хора боледуватъ и чакатъ, дано се вредятъ да се окжпять, за да се излѣкуватъ. Всѣка година Богъ слиза въ тази болница и на всѣкиго поотдѣлно казва: „Дигни одъра си и ходи!“ Въпрѣки това, всѣки бърза да се извини съ нѣщо: или нѣма кой да го тури въ кжпалнята, или нѣма условия да дигне одъра си, или нѣма пари и т. н. — Не, имашъ—нѣмашъ пари, ще дигнешъ одъра си. Разчитай на себе си. Хората търсятъ богатства, за да могатъ да платятъ на нѣкого, да дигне одъра имъ, а тѣ да вървятъ следъ него. Човѣкъ трѣбва самъ да дигне одъра си, да не очаква на никого. Той трѣбва да излѣзе отъ очаквателното положение, въ което досега се е намиралъ. Голѣмо търпение се иска отъ човѣка, да чака цѣли 38 години, за да влѣзе въ кжпалнята да се излѣкува. Когато слѣзе въ тази кжпалня, Христосъ каза на болния: Какво чакашъ още? Дигни одъра си! Още 38 години да чакашъ, едва ли ще можешъ да влѣзешъ въ кжпалнята. Кжпалнята представя благоприятнитѣ условия на живота.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ не трѣбва да чака благоприятни условия за работа. Дали условията му сж добри или лоши, той трѣбва да работи, да се учи. Щомъ дойде Божественото въ човѣка, той не трѣб-

ва да се разправа съ него, може ли да дигне одъра си или не. Каже ли му веднъжъ да дигне одъра си, втора покана да не чака. Речешъ ли, че не можешъ да носишъ одъра си, ти си слабъ човѣкъ; ако можешъ да го носишъ, ти си силенъ човѣкъ. Ако не можешъ да носишъ кръста, на който си разпнатъ, ти си слабъ човѣкъ; можешъ ли да го носишъ, ти си силенъ човѣкъ. Ако не можешъ да благодаришъ за доброто, което ти е направено, ти си слабъ човѣкъ; можешъ ли да благодаришъ, ти си силенъ човѣкъ. Ако не помнишъ доброто, ти си слабъ човѣкъ; ако го помнишъ, ти си силенъ човѣкъ. Който не може да дигне сламка отъ земята, той е слабъ човѣкъ; може ли да дигне сламката отъ земята, той е силенъ човѣкъ. Който днесъ може да дигне една сламка, той утре ще може да дигне цѣла планина.

И тъй, започне ли Божественото да действува въ човѣка едновременно вънъ и вътре въ него, той не трѣбва да се колебае. Всѣко колебание въ Божественото носи нещастия и страдания. Всѣко колебание, всѣко незачитане на външния и на вътрешния говоръ въ човѣка води къмъ редъ изпитания и мъчнотии, къмъ редъ нещастия и страдания. Ако се вслуша въ този гласъ и го зачита, тогава само човѣкъ придобива великитѣ блага на живота.

„Дигни одъра си!“ Това се изисква днесъ отъ всички хора. Човѣкъ не трѣбва

да прекара цѣлия си животъ въ болница. Болницата представя затворъ, който трѣбва да се превърне въ училище. Затворъ, който не може да се превърне въ училище, и училище, което не може да се превърне въ църква, не сж истински. Затворъ, който може да се превърне въ училище, и училище, което може да се превърне въ църква, сж истински. Църква, която не може да се превърне въ служене на Бога, не е истинска. Църква, която може да се превърне въ служене на Бога, е истинска.

Следователно, истински затворъ е онзи, който може да се превърне въ училище. Истинско училище е онова, което може да се превърне въ църква. Истинска църква е онази, която може да се превърне въ служене на Бога. Въ затвора човѣкъ изучава закона на необходимостта. И въ затвора могатъ да обичатъ човѣка, но тамъ той е лишень отъ всѣкакво право. Каквото му кажатъ, той трѣбва да слуша и да се подчинява. Кажатъ ли на бѣлото черно и на черното — бѣло, той трѣбва да се съгласи. Той нѣма думата. Докато е въ затвора, човѣкъ трѣбва да се подчинява на законитѣ, които сжществуватъ тамъ. Излѣзе ли отъ затвора, той е свободенъ вече, има думата и може да се произнася за нѣщата тъй, както мисли.

Едно време правдата ходѣла по свѣта, съ намѣрение да го оправи. Дето отивала, навсѣкжде получавала бой, наказания. Следъ

голѣми страдания, тя решила да се скрие нѣкъде, да не се показва предъ свѣта. За тази целъ, тя влѣзла въ единъ домъ и се скрила задъ вратата. Вечеръта мъжътъ се върналъ отъ работа и, недоволенъ отъ жена си, започналъ да я бие. Отъ голѣми мъки и страдания, жената извикала: Къде е правдата въ свѣта? — Тукъ съмъ, задъ вратата, но ме е страхъ да излѣза предъ хората.

Каквото е положението на правдата въ свѣта, такова е положението на човѣка въ затвора. Докато е въ затвора, човѣкъ не може да говори истината. Не е лесно да се говори истината. Представете си, че нѣкой открадналъ голѣма сума, или убилъ човѣкъ. Питатъ го, направилъ ли е, наистина, това престѣпление. Той отказва, че го е направилъ. Той не говори истината. — Защо? — Ако каже истината, или въ затворъ ще го турятъ, или на вѣже ще го закачатъ. Дойде ли до истината, човѣкъ мълчи, мисли, да я каже, или не. Да кажешъ истината, това значи, да изнесешъ една своя погрѣшка, ако не предъ хората, поне предъ себе си. — Не знае ли Богъ нашитѣ погрѣшки, че трѣбва да ги изнасяме навънъ? — Какво Богъ знае, това е едно нѣщо; какво ти трѣбва да направишъ, това е друго нѣщо. Понеже знае всичко, Богъ никога не грѣши, нито се лъже. Нѣма същество въ свѣта, което може да Го излъже.

Защо трѣбва човѣкъ да изнася това, което е въ него? — За да се види, какъвъ е.

И тъй, не можешъ ли да изнесешъ това, което е вътре въ тебе, ти си слабъ човѣкъ. Ако изнасяшъ добродетелитѣ си, а криешъ погрѣшкитѣ си, ти си слабъ човѣкъ; ако изнасяшъ погрѣшкитѣ си, а криешъ добродетелитѣ си, ти си слабъ човѣкъ. Обаче, ако едновременно изнасяшъ и добродетелитѣ си, и погрѣшкитѣ си, ти си силенъ човѣкъ. Христосъ е силенъ човѣкъ, защото, съ слизането си на земята, Той едновременно пое и злото, и доброто на хората. Той пое и добродетелитѣ, и погрѣшкитѣ имъ. Това не значи още, че Христосъ бѣше подобенъ на хората. Това не значи, че всѣки, който е въ затвора, е престѣпникъ. Той може да е облѣченъ съ затворнически халатъ, да има букаи на краката си, безъ да е престѣпникъ. Какъ ще докаже този човѣкъ своята невинность? Той трѣбва да бжде смѣлъ, геройски да понася обвиненията и да чака да дойде нѣкой уменъ, добъръ човѣкъ, който да го познае, да разбере, какъвъ е той. Умниятъ, добриятъ човѣкъ познава, кой за какво носи букаи на краката си, за добро или за зло.

„Дигни одъра си!“ При каквито условия на живота и да се намирашъ, дигни одъра си! Чакашъ ли благоприятни условия за работа — знания, богатство, здраве, това е обикновенъ моралъ. При такива случаи българинътъ казва: „Това и баба може да направи“. Изкуство е човѣкъ да работи при неблагоприятни условия. За това се иска ра-

зумность. Той трѣбва да постѣпва като разумнитѣ деца, които слушатъ учителя си. Има неразумни деца, които се налагатъ на учителитѣ си. Тѣ искатъ работитѣ да ставатъ по тѣхно желание. Това сж своенравни деца на живота. Не бивайте и вие такива своенравни деца. Своенравното дете казва на учителя си: Ако ти отстѣпишъ, и азъ ще отстѣпя. Ако ти не отстѣпишъ, и азъ нѣма да отстѣпя. Учителътъ трѣбва да бѣде разуменъ, да знае, какъ да постѣпва съ такива деца. Каквото върши, човѣкъ трѣбва да го върши отъ съзнание, а не чрезъ налагане отвънъ. Наложил ли му се нѣщо отвънъ, очевидно той ще се съгласи да го направи, но вътрешно ще роптае.

Единъ добъръ майсторъ-шивачъ билъ поканенъ въ дома на единъ български чорбаджия, да му скрои и ушие хубави гащи, каквито се носѣли на времето. Шивачътъ взелъ и слугата си, да му помага. Чорбаджийката заклала кокошка, опекла я добре, да нагости съ нея шивача. Като голѣмъ любителъ на печена кокошка, шивачътъ казалъ на чорбаджията: За слугата ми можете да сготвите бобъ. Той не яде печена кокошка. На обѣдъ сложили кокошката предъ шивача, а на слугата дали бобъ. Слугата ялъ бобъ, но отъ време на време поглеждалъ криво къмъ господаря си и си казвалъ: Азъ ще ти дамъ да разберешъ, дали слугата ти не яде кокошка! Като свършили обѣда, слугата

казалъ на чорбаджията: Моятъ господарь е добъръ човѣкъ, но единъ пжтъ въ месеца го хваща нѣкаква лудостъ и започва да се върти, да се озърта, като че търси нѣщо. Ако това стане днесъ, вържете го, докато се успокои. Следъ това слугата скрилъ напрѣстника на господаря си. Като наближило време да си отиватъ, господарьтъ започналъ да търси напрѣстника си и се озърталъ, да не е падналъ нѣкъде. Като видѣлъ, че шивачьтъ се озърта насамъ-натамъ, чорбаджията веднага го хваналъ и вързалъ съ вжже. Тогава слугата се обърналъ къмъ майстора си съ думитѣ: Слугата ти не яде кокошка, само бобъ яде. Така ли е? Какво показва този примѣръ? — Че слабиятъ не е такъвъ, какъвто го мислите и какъвто външно се представя.

Човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ, да се прояви такъвъ, какъвто е. Не се ли прояви свободно, той нѣма да се познава, но и другитѣ нѣма да го познаватъ. Ама щѣлъ да грѣши. Като грѣши, човѣкъ може и да се изправа. Когато грѣши, човѣкъ не съжалева толкова за погрѣшката си, колкото за това, че се изложилъ. Нѣкой казва: И така извършихъ престѣпление, поне да бѣхъ спечелилъ нѣщо, да осигурия живота си.

Единъ младъ човѣкъ се промѣкналъ въ кжщата на единъ богаташъ, съ намѣрение да го обере. Като влѣзълъ въ една отъ стаитѣ, той видѣлъ на масата 20 лв., и ги взелъ. По-

гледналъ натукъ - натамъ, но нищо друго не видѣлъ. На излизане отъ кжщата, той билъ хванатъ и предаденъ на полицията. Следъ това било заведено дѣло противъ него за кражба. Адвокатътъ му употребилъ всичкото си красноречие, да го оправдае. За да покаже, доколко този човѣкъ е билъ честенъ и нѣмалъ намѣрение да краде, адвокатътъ се обърналъ къмъ сѣддията съ думитѣ: Господинъ сѣдия, моятъ повѣренникъ е честенъ човѣкъ. Той взелъ само 20 лв., да си купи хлѣбъ. Ако имаше намѣрение да краде, той щѣше да вземе 60-тѣ хиляди лева, които сжщо били на масата. Като чулъ това, обвиняемиятъ започналъ да плаче. Сѣддията го погледналъ и си помислилъ: Навѣрно този човѣкъ се разкайва за постжпката си. Той го запиталъ: Защо плачешъ? — Плача, защото не видѣхъ 60-тѣ хиляди лева на масата. Съжалявамъ, че изпуснахъ случая да взема тия пари. Обвиняемиятъ си помислилъ: И така се изложихъ на позоръ, поне да бѣхъ взелъ тия 60 хиляди лева, да подобря живота си.

Мнозина изпадатъ въ положението на този крадецъ и съжаляватъ, че сж откраднали само 20 лв., а не 60 хиляди. Какво могатъ да направятъ съ 20 лева? — Нищо. Обаче, ако иматъ на разположение 60 хиляди лева, тѣ ще могатъ да посрещнатъ нуждитѣ си. Въ първия случай тѣ се обезсърдчаватъ, а въ втория се насърдчаватъ. И въ двата

случая, обаче, тѣ сж извършили престѣпление. Сжщото се отнася и до доброто. Нѣкой не е доволенъ на малкото добро, иска да прави голѣми добрини. Който разбира законитѣ, той знае, че малкото добро води къмъ голѣмото добро. Малкитѣ причини създаватъ голѣми послѣдствия. Ако по невнимание хвърлите една кибритена клечка въ плѣвня, въ която има суха слама, последната ще се запали, а съ нея заедно ще изгори и цѣлата плѣвня. Ако въ самото начало обърнете внимание, кибритената клечка може да се изгаси съ капка вода. Не ѝ ли обърнете внимание, тя може да причини голѣмъ пожаръ. Следователно, всѣка погрѣшка, която човѣкъ върши, въ началото си носи малки послѣдствия. Не я ли изправи на време, тя носи голѣми и лоши послѣдствия. За да изправя погрѣшкитѣ си на време, човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да се учи отъ всичко.

„Дигни одѣра си и ходи!“ Така е казалъ Христосъ на онзи, който е лежалъ 38 години. Така казва днесъ на всички хора, които лежатъ на одѣра си и очакватъ на добрата воля на близкитѣ си, да имъ приготвятъ ядене, да ги очистятъ, да задоволятъ всичкитѣ имъ нужди. Царството Божие не е за тѣзи, които лежатъ на одѣра си. Христосъ постоянно минава край тѣхъ и имъ казва: „Дигнете одѣра си!“ Откажете се отъ прислугата на вашитѣ ближни. Отсега нататѣкъ вие трѣбва да имъ слугувате, а не тѣ на

васъ. Да лежишъ 38 години на одъра си, това е служба, която трѣбва да напуснешъ и да бждешъ пенсиониранъ. Продължавашъ ли още да лежишъ, ти ще причинишъ редъ пакости, както на себе си, така и на своитѣ ближни. — Кога се пенсионира човѣкъ на земята? — Когато престане да работи. Докато работи, човѣкъ не получава пенсия; щомъ престане да работи, пенсионира го. На онзи свѣтъ е точно обратно: докато работи, човѣкъ е пенсиониранъ; щомъ престане да работи, пенсията му се прекратява. Тогава го пращатъ на земята да работи, но безъ пенсия. Престане ли да работи на земята, пращатъ го въ невидимия свѣтъ, отново да започне работа, но пакъ съ пенсия. Дали е на земята, или на небето, човѣкъ трѣбва непрестанно да работи.

Съвременнитѣ хора не разбиратъ смисъла на живота и, като се намѣрятъ въ мжчнотии и страдания, тѣ се запитватъ, каква е ползата отъ живота. — Голѣма е ползата отъ живота. Тя се заключава въ радоститѣ и въ страданията, въ загубитѣ и въ печалбитѣ, въ успѣхитѣ и въ неуспѣхитѣ, които човѣкъ има. Ползата отъ живота седи и въ положителното, и въ отрицателното, на което човѣкъ се натѣква. Богъ говори на човѣка и чрезъ радостта, и чрезъ скръбта. Разумниятъ човѣкъ се учи и отъ скръбта, и отъ радостта. Когато скърби и страда, той става внимателенъ къмъ хората, стреми

се да не имъ причинява скърби. Като се радва, той иска да имъ създаде радостъ. Предавайте радоститѣ си и на своитѣ ближни. Не причинявайте страдания на ближнитѣ си, нито поощрявайте ония, които причиняватъ страдания. Утешавайте страдащитѣ. Само любовта е въ състояние да утешава, да лѣкува страдащитѣ и наскърбени-тѣ. Любовта носи въ себе си такова масло, което заздравява и най-опаснитѣ рани. Защо трѣбва да се обичатъ хората? — За да лѣкуватъ ранитѣ на своитѣ души. Само Божията Любовь е въ състояние да лѣкува ранитѣ, които човѣшката душа носи отъ незапомнени времена. Като тихъ, едва полѣхващъ вѣтрецъ, Божията Любовь освежава уморената, страдаща, наранена човѣшка душа. Най-слабото докосване на Божията свѣтлина до човѣшката душа е въ сила да го подигне, да го освободи отъ всички несгоди и страдания, да му покаже живота такъвъ, какъвто е въ действителностъ.

„Дигни одъра си!“ Дигни одъра на своитѣ скърби! Носи скърбитѣ си, безъ да се оплаквашъ. Радвай се, че можешъ да ги носишъ. Геройство е, човѣкъ да носи скърбитѣ си, безъ да роптае, безъ да се оплаква. Казано е въ Писанието: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога“. Щомъ е така, мислите ли, че Богъ ще допусне нѣщо, което не е за добро на човѣка? Даже и дяволътъ, отъ когото плачете и се страхувате, върши воля-

та Божия. И той присъжтствува въ съвета Господенъ. Когато Богъ похвали Иова като Неговъ вѣренъ рабъ, сатаната му се противопостави, като каза: Ти си далъ на Иова имане, слава, сила, здраве, затова е добъръ. Отнеми всичко това и ще видишъ, какво се крие въ сърдцето му. Богъ му каза: Изпитай го, да видишъ, истината ли говоришъ, или не. Нека излѣзе отъ сърдцето му всичко, което е скрито тамъ.

Помнете: всички ще минете презъ страданията на Иова. Всички ще бждете изпитани. Ако при най-голѣмитъ страдания, вие не пороптаете, дяволътъ ще избѣга, ще отстъпи отъ васъ. Роптаете ли, дяволътъ ще се насърдчи и още повече ще ви мжчи. Дойдатъ ли страдания, кажете като Иова: Да бжде името Божие благословено! Господъ далъ, Господъ взелъ. Докато сте въ стария животъ, Господъ дава, Господъ взима. Влѣзете ли въ новия животъ — животъ на любовта, тамъ е безсмъртието, тамъ е вѣчната свобода. Докато влѣзе въ новия животъ, човѣкъ неизбежно ще мине презъ смъртта. Смъртта подразбира стария редъ на нѣщата. Докато е въ стария редъ на нѣщата, човѣкъ все ще бжде въ болница. Разликата се ли само въ това, въ коя стая на болницата ще бждешъ, при кои лѣкари и слуги. Ще се мѣстишъ отъ стая въ стая, отъ единъ лѣкаръ на другъ, но все въ болница ще бждешъ. Влѣзешъ ли въ новия редъ на живо-

та, въ безсмъртието, ти самъ ще дигнешъ одъра си и ще вървишъ напредъ.

Стариятъ животъ е животъ на ограничаване. Новиятъ животъ е животъ на пълна свобода. Ограниченията се отнасятъ до болнитъ хора. Здравитъ хора се намиратъ подъ другъ законъ. Здрави хора сж ония, въ които се проявява Божията Любовь. Тѣхното небе никога не се заоблачава. То всѣкога е чисто и ясно. Който живѣе въ човѣшката любовь, той още се нуждае отъ облаци, които поливатъ градинитъ, лозята и нивитъ му. Въ живота на истинската любовь, хората сами поливатъ градинитъ, лозята и нивитъ си, вследствие на което тѣ не се нуждаятъ отъ облаци, отъ свѣткавици и гърмотевици. На земята хората се нуждаятъ отъ голѣми ниви, градини и лозя. Тѣ много садятъ, малко плодове иматъ. Въ невидимия свѣтъ, обаче, човѣкъ се нуждае отъ нива, десетъ метра широка и десетъ дълга. Отъ тази нива той изкарва жито за цѣла година. И отъ три плодни дървета изкарва толкова плодове, че свободно може да се прехранва. Всичко това, отъ което хората на земята се оплакватъ — болници, банки, мжчнотии, въ невидимия свѣтъ не сжществува. Тамъ всѣки човѣкъ е добъръ и може да ви послужи, съ колкото пари искате, безъ никаква лихва, безъ никакво задължение. Красивъ е онзи свѣтъ, но ако човѣкъ се намѣри тамъ съ сегашнитъ си разбирания, ще изживѣе голѣми противоречия,

Законитѣ на онзи свѣтъ сж съвършено различни отъ тия на земята.

Единъ богатъ човѣкъ се поминалъ. Понеже синоветѣ му го обичали, тѣ турили въ гроба му една торба съ златни пари, да си услужва съ тѣхъ на онзи свѣтъ. Бачтата останалъ доволенъ отъ постъпката на синоветѣ си и считалъ, че съ тия пари и на онзи свѣтъ ще се осигури, както билъ осигуренъ на земята. Като огладнѣлъ, той потърсилъ гостилница, да се нахрани. На едно мѣсто видѣлъ една гостилница, на която било писано, че за всѣко ядене се плаща по петъ стотинки. Като прочелъ написаното, той се зарадвалъ и успокоилъ, че съ паритѣ, които синоветѣ му дали, ще прекара дълго време. Влѣзълъ той въ гостилницата и заржчалъ едно ядене. Веднага му предложили да плати. Тукъ редътъ билъ обратенъ на този, който сжществувалъ на земята: първо се плаща, а после се яде. Богаташътъ извадилъ една златна монета и заплатилъ. — Извинете, господине, тукъ златни монети не вървятъ. Трѣбва да имате по петъ стотинки. Той веднага писалъ на синоветѣ си да му изпратятъ една торба съ по петъ стотинки. Синоветѣ му изпратили торба, пълна съ монети отъ по петъ стотинки. Той взелъ една такава монета и отишълъ на сжщата гостилница. Заржчалъ си едно ядене и платилъ петъ стотинки. — И тѣзи пари не вървятъ тукъ. Други сж петтѣ стотинки, които вър-

вятъ въ нашия свѣтъ. На онзи свѣтъ не се приематъ никакви пари отъ земята. Размѣнната монета на онзи свѣтъ е любовта. Петтѣ стотинки, които функциониратъ на онзи свѣтъ, представятъ петтѣ сѣтива на човѣка.

Сега, желая ви, като влѣзете въ онзи свѣтъ, да имате на разположение тия петъ сѣтива. Това, което виждате, чувате, вкусвате, осезавате и помирисвате, ще бжде вашата размѣнна монета, както за земята, така и за небесния ви животъ. Като говоря за онзи свѣтъ, не е нужно да отидете тамъ. И сега вие сте въ онзи свѣтъ. Който вижда, който чува, който вкусва, който осезава и който помирисва, той непременно е на онзи свѣтъ. Вчичко зависи отъ разбиранията на човѣка, но разбиранията сж на степени. Въ пжтя на развитието си, човѣкъ постоянно прогрессира. Който знае да чете и може да чува, той е развилъ и зрението, и слуха си. Лошо е, когато човѣкъ не може нито да вижда, нито да чува. Той не е развилъ зрението и слуха си, вследствие на което живѣе въ ограничения. Ако развие и външния, и вътрешния си слухъ, човѣкъ ще бжде въ връзка съ цѣлия свѣтъ. Чува ли всичко, каквото става по свѣта, той ще бжде доволенъ. Човѣкъ може да развие зрението си толкова, че да вижда не само това, което става на земята, но и всичко онова, което става на слънцето и на останалитѣ планети. Какво по-голѣмо богатство може човѣкъ да желае? Това е до-

стояние само на нѣкои учени, които разполагатъ съ голѣми телескопи. И тѣ даже не виждатъ всичко, както трѣбва. Най-голѣмиятъ телескопъ, съ който човѣкъ би могълъ днесъ да си служи, това е телескопътъ на любовта. Чрезъ този телескопъ човѣкъ може да вижда всички нѣща въ подробности. Най-голѣмата сила, съ която човѣкъ може да разполага, това е любовта. Най-голѣмата препоръка, съ която човѣкъ може да се представи нѣкъде, това е любовта. Като знаете това, започнете съ любовта.

Днесъ имаме особено красивъ изгрѣвъ. Слънцето излѣзе отъ чистъ, ясенъ хоризонтъ. Жителитѣ на слънцето се радватъ, че сме се събрали заедно и разискваме върху това, което Богъ е направилъ. Ние съзнаваме, че всичко, което Богъ е направилъ, е разумно. Ние благодаримъ, че сме дошли на земята — едно велико училище, да се учимъ. Като свършимъ наукитѣ си въ това училище, ще отидемъ на онзи свѣтъ, тамъ да продължимъ учението си.

Днесъ всички хора се стремятъ къмъ любовта. — Защо? — Да придобиятъ нейнитѣ качества, Любовта носи животъ, свѣтлина и свобода. Който има любовъ, той свѣти като слънце. Дето влѣзе, той носи свѣтлина. Той е облѣченъ въ дреха, изтъкана отъ всички цвѣтове на свѣтлината, отъ червения до виолетовия. Тия цвѣтове се преливатъ единъ въ другъ, докато образуватъ бѣлата

свѣтлина. Такъвъ човѣкъ носи животъ въ себе си и е подобенъ на изворъ, който постоянно тече и дава отъ себе си на жадни, на страдащи и на уморени пжтници. Той е носителъ на истина, на свобода.

Христосъ казва: „Дигни одъра си!“ И азъ казвамъ: Дигнете одъра на вашето минало и го изнесете навънъ! Нѣма защо да чакате ангела. Кажете: Благословенъ Господъ, Който ни освободи отъ кжпалнята. Дръжте се за онѣзи ангели, които слизатъ не само да разбъркватъ водата, но да разбъркватъ вашитѣ умове и сърдца, да разберете Божиитѣ пжтища. Тѣ ще внесатъ въ човѣка истинската свѣтлина и топлина, за да чуе гласа на Бога и да оживѣе. Днешниятъ день е день на избавление, день на освобождаване. Нека всѣки се препаше и тури ножа на пояса си. Нека всѣки очисти езика си, очитѣ си и да бжде смѣлъ и решителенъ, а не страхливъ. Каквото върши, да знае, че върши волята Божия. И тогава, срещнешъ ли злото въ свѣта, побори се съ него: ти отгоре, то отдолу. Докато го победишъ. Щомъ го победишъ, хвани го за гушата и го питай: Ще ме мжчишъ ли още? Докато не признае силата ти, не го пущай.

Желая ви да се въоржжете съ Божията Любовь, да сте готови на всички жертви за нея и да победите всички мжчнотии и препятствия, които срѣщате на пжтя си. Това, което днесъ направите за Господа, ще бжде

записано въ вѣчността. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, човѣкъ да направи една жертва за Бога, както трѣбва.

Станете, дигнете одъра си!

Това е животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.

*

Беседа отъ Учителя, държана на
22 мартъ, 1938 г. София.—Изгрѣвъ.